

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego „K.”
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 czerwca 2007 r.,

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego „K.”

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko K. Holdingowi Węglowemu Spółce Akcyjnej

o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 października 2009 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 czerwca 2009 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od Przedsiębiorstwa Produkcyjno-
Handlowo-Usługowego „K.” Spółki z o.o. na rzecz K. Holdingu
Węglowego Spółki Akcyjnej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset)
złoty tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego „K.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko K. Holdingowi Węglowemu Spółce Akcyjnej o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych wyrokiem z dnia 14 czerwca 2007 r. oddalił apelacje powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 grudnia 2006 r., XIII GC .../04.

Powódka od powyższego wyroku wniosła skargę o wznowienie postępowania wskazując w uzasadnieniu, że żądanie wznowienia postępowania opiera na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy (art. 403 § 2 k.p.c.), takich jak niezgodne z prawdą prowadzenie dokumentacji księgowej oraz wystawienie oświadczenia o potrąceniu z nieistniejącą faktycznie wierzytelnością pozwanej. Skarżąca wskazała, że okoliczność ta została ujawniona w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie o sygn. XIII GC .../08/P, na skutek przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. M. O fakcie, że Sąd dał wiarę zeznaniom świadka powódka dowiedziała się w dniu doręczenia jej uzasadnienia wyroku, tj. w dniu 20 stycznia 2009 r.

Skarżąca oparła skargę o wznowienie postępowania również na przyczynie wskazanej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. stwierdzając, że nie można w chwili obecnej wykluczyć, że prowadzenie nierzetelnej dokumentacji księgowej i składanie oświadczeń woli w oparciu o nigdy nie sporządzone dokumenty księgowe może wypełniać znamiona czynu zabronionego. Jednocześnie skarżąca przyznała, że okoliczność ta zostanie dopiero ewentualnie stwierdzona w wyniku odrębnego postępowania.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 8 czerwca 2009 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania przyjmując, że została wniesiona po upływie przepisane terminu. Wyjaśnił, że zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym, przy czym termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel

ustawowy. W niniejszej sprawie skarżąca żądanie wznowienia oparła na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Skarżąca przyznała, że powyższe okoliczności zostały ujawnione w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie XIII GC .../08.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego za dzień, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia należy uznać datę ujawnienia tych okoliczności. Bez znaczenia dla tej daty pozostaje natomiast fakt, że Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadka A. M., bowiem ocena zeznań świadka przez Sąd nie ma wpływu na fakt ujawnienia konkretnych okoliczności.

Sąd Apelacyjny ustalił, że świadek A. M. w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w K. zeznawała trzykrotnie: na rozprawie w dniu 9 września 2008 r., w dniu 4 listopada 2008 r. oraz w dniu 9 grudnia 2008 r., przy czym we wszystkich rozprawach brał udział reprezentujący skarżącą Prezes Zarządu M. P. W konsekwencji Sąd Apelacyjny przyjął, mając na względzie, że nowe okoliczności faktyczne zostały ujawnione w toku zeznań świadka A. M., za dzień w którym skarżąca dowiedziała się o tej podstawie wznowienia 9 grudnia 2008 r., tj. datę ostatniej rozprawy na której zeznawał powołany wyżej świadek. Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny uznał, że wniesienie skargi o wznowienie postępowania przez skarżącą w dniu 20 kwietnia 2009 r. nastąpiło po upływie trzymiesięcznego terminu. Termin ten upłynął bowiem najpóźniej w dniu 9 marca 2009 r.

Sąd Apelacyjny nadto podniósł, że wbrew twierdzeniom skarżącej fakt, iż nie można w chwili obecnej wykluczyć, że prowadzenie nierzetelnej dokumentacji księgowej i składanie oświadczeń woli w oparciu o nigdy nie sporządzone dokumenty księgowe może wypełniać znamiona czynu zabronionego nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 404 k.p.c. z powodu przestępstwa można żądać wznowienia jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub, że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów. Zatem skarga o wznowienie nie została oparta na podstawie z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Samo sformułowanie podstawy wznowienia

w sposób odpowiadający przepisom art. 401 – 404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w następstwie przyjęcia, że powódka o podstawie wznowienia dowiedziała się najpóźniej w dniu ostatniej rozprawy, na której zeznawał świadek A. M., tj. w dniu 9 grudnia 2008 r.;
- naruszenie przepisów postępowania – art. 403 § 2, art. 407 § 1, art. 410 § 1 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że skarga została złożona po upływie trzymiesięcznego terminu;
- naruszenie przepisów postępowania – art. 410 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i nie wezwanie skarżącej do uprawdopodobnienia okoliczności stwierdzającej zachowanie terminu z jednoczesnym uznaniem, że skarga ta wniesiona została po terminie.

Zarzucając powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości przez jego uchylenie i orzeczenie zgodnie z wnioskami zawartymi w skardze o wznowienie postępowania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym, przy czym termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. Zatem w wypadku, gdy strona opiera skargę o wznowienie na wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy (art. 403 § 2 k.p.c.), trzymiesięczny termin do wniesienia skargi należy liczyć od dnia, w którym to wykrycie miało miejsce. Wykrycie okoliczności faktycznych oznacza powzięcie wiadomości o nich, w sposób umożliwiający ich powołanie, ale w czasie, w którym to powołanie nie było już możliwe w postępowaniu zakończonym zaskarżonym

orzeczeniem. Powzięcie wiadomości o istotnych dla sprawy okolicznościach faktycznych może mieć miejsce w toku postępowania prowadzonego w innej sprawie, np. w skutek przeprowadzenia określonych dowodów. Wówczas termin na wniesienie skargi o wznowienie postępowania liczy się od momentu zapoznania się przez stronę żądającą wznowienia z tymi faktami. Natomiast data wydania orzeczenia, doręczenia jego odpisu stronie wraz z uzasadnieniem, czy też data uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie, w którym te fakty zostały ujawnione, nie ma żadnego wpływu na rozpoczęcie biegu trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

W niniejszej sprawie skarżąca powzięła wiadomości o istotnych dla sprawy okolicznościach w wyniku zapoznania się z treścią złożonych przez świadka A. M. zeznań. Trafnie zatem przyjął Sąd Apelacyjny, że skarżąca o nowych okolicznościach faktycznych będących podstawą wznowienia dowiedziała się najpóźniej w dniu ostatniej rozprawy, na której zeznawał świadek A.M. Wbrew twierdzeniom skarżącej, ocena dowodu z zeznań świadka A. M., w zakresie jego wiarygodności, mocy dowodowej i legalności, dokonana przez Sąd w sprawie, w której ten dowód został przeprowadzony nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia podstawy wznowienia postępowania wskazanej w art. 403 § 2 k.p.c. To, czy skarżąca oparła skargę na rzeczywistej podstawie wznowienia ocenia Sąd do którego kognicji należy rozpoznanie tej skargi. Sąd rozpoznający skargę o wznowienie nie jest związany ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez inny sąd, jak również nie jest związany oceną dowodów dokonaną przez tenże sąd.

Wobec braku jakichkolwiek wątpliwości ze strony Sądu Apelacyjnego co do okoliczności świadczących o nie zachowaniu przez skarżącego trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania trafnie tenże Sąd za zbędne uznał wezwanie skarżącej do uprawdopodobnienia okoliczności wskazanych w art. 410 § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione, orzekając o kosztach postępowania zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

md